

Seg maa derhos mene, at efter at denne § 4 er indsat, kan man næsten lade være at indsætte den foreslaaede § 5, thi der kan ikke være Tvivl om, at med god Villie fra den anden Side vil denne stadige Skjæne fra nok blive saaledes, at der overhovedet ikke bliver Tale om, at Privilegiet senere bortfalder, idet det bortfalder, inden det ellers paa naturlig Maade kunde bortfalde. Jeg anser denne Ordning for meget uheldig, jeg tror, at den vil medføre en saadan Mangel af Overblik for dem, som det kommer an paa at vide, hvor Noget skal bekjendtgjøres, at det vil medføre fuldkommen Urede i Tilstanden med Hensyn til at vide, hvor man skal søge Rundsjørrelserne, og jeg finder det meget uheldigere, end om man aldeles ophævede retslige Bekjendtgjørelser som Pligt. Derfor kan jeg ikke skjønne rettere, end at det, som her er sat ind, er langt uheldigere end det af Regjeringen i sin Tid Foreslaaede, nemlig, at hvis en Stiftstidende mangler tilbørlig Udbredelse, saa skulde der fra Stiftstidenderne gøres Offre for at faae en saadan Udbredelse tilveiebragt paa de paa-gjældende Steder, dette anser jeg for at være en god og sund Tanke; herved vedbliver Stiftstidenden at være Stiftstidende, saa længe til Privilegiet efter senere Paragraf bortfalder, og man havde da Noget at henholde sig til, naar der overhovedet skulde søges offentlig Bekjendtgjørelse, uden at jeg derfor i mindste Maade overser — og det kunne de Herrer heller ikke godt overse — at ved Spørgsmaalet om offentlig Bekjendtgjørelser er nu Averterslyst og Avertisementskriften — alle mulige Folk averterer jo — i den Grad udviklet, at man uden Hensyn til Amter og Distrikter averterer i det lokale Blad. Saa længe man altsaa mener, at det kan være rigtigt at beholde Stiftstidende-Institutionen, saa er det naturligt, at man, hvor der er Trang tilstede, gaar den Vej, at faae Stiftstidenden til at gjøre Offre for at faae sig Udbredelse, men naar dette ikke længere opretholdes som Princip, saa er det i Virkeligheden det Samme som at ophæve Stiftstidenden. Naar Forslaget under Nr. 6 bliver bragt i Anvendelse, saa er der ikke længere nogen Stiftstidende, saa er den ikke længere et almindeligt retligt Bekjendtgjørelsesorgan for det Distrikt, som kaldes et Stift. Jeg mener altsaa, at man herved bringer en uheldigere Tilstand tilveie, end man nogen- sinde tidligere har haft, idet det nu vil blive vanskeligere for Folk at vide, hvor de skulle søge Noget, end det tidligere har været, kort sagt, det vil blive en Tilstand, som ikke i nogen Maade fremmer det Formaal, som tilsigtes. Spørgsmaalet om Statstidenden have vi jo drøftet saa udførligt tidligere, og jeg for mit Vedkommende har lagt mine Tanker saa aabent for Dagen, at jeg ikke behøver nu at gjentage dem. Jeg skal derfor ikke sige Andet, end saaledes som der nu er Sandsyn- lighed for, at dette Lovforslag vil komme til at udgaa fra Folkethinget, maa jeg anse det for at

være meget uheldigt, og jeg vil derfor ønske, at det ikke maa udkomme.

Tauber. Naar man betragter dette Lovforslag fra det Synspunkt, som repræsenteres af Handelsverdenen i de større Kjøbstæder, saa er det et uheldigt Forslag, men naar man betragter det fra Stortidelen af den øvrige Befolknings Synspunkt, saa er det et heldigt Forslag, thi saa vil det skabe en bedre Tilstand end den nuværende. Dette tror jeg i det Bessentlige vil være det Svar, som bør gives paa de Bemærkninger, som fremkom fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Mørt). Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) har stillet et Forslag, som jeg beklager, fordi jeg vilde ønske, at han havde gjort det Skridt fuldt ud, som han stadig her har yttret Tilbøielighed til at gjøre, nemlig at slutte sig til det Flertal, som i Virkeligheden paa dette ene Punkt nær nu er enigt om Lovens Grundsætninger og Indhold. Naar vi nu have hørt det ærede Medlems Motivering, der gaar ud paa, at han ikke mener, at der er nogen Forskjel — i alt Fald kun en forsvindende Forskjel — paa „20 Aar“ og paa „Livstid“ — hvilket jeg ogsaa mener — saa finder jeg, at Forskjellen mellem det Standpunkt, som han indtager nu, og det Standpunkt, som han indtog ved 2den Behandling, er meget væsentligt; thi det maa erindres, at der ved 2den Behandling var stillet Forslag om, at Privilegiet skulde udløbe om 10 Aar. Jeg har tilligemed et andet Medlem af Udvalget ikke kunnet slutte mig til det Forslag, som er stillet af et Mindretal, for hvilket den ærede Ordfører er Talsmand, og endnu mindre til det Ændringsforslag, som er stillet af et andet Mindretal, for hvilket det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) er Talsmand. Jeg har imidlertid det samme Ønske, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, nemlig at vi maatte blive enige, og dersom det ærede Medlem skulde føle sig tilbøielig til at tage sit Forslag tilbage, til at gjøre Skridtet helt ud og slutte sig til de 15 Aar, saa vil jeg med Fornøielse stemme for det Forslag, som den ærede Ordfører har anbefalet, men i modsat Tilfælde vil jeg opfordre det ærede Thing til at stemme imod begge de Forslag, som ere stillede i saa Henseende. Det kan nemlig ikke siges med nogen Føie, at der ved denne Lov paalægges Stiftstidenderne et saadant forøget Offer, at man af den Grund skulde give dem 5 Aars Forlængelse af deres Tilværelsestid, og selvfølgelig udskyde denne vigtige og i Virkeligheden paatrængende Reform i 5 Aar. Det er ikke Tilfældet — som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds sagde — at Ulemperne blive afhjulpede ved dette Forslag; vi gjøre et lille Skridt, hvorved der trosses en lille Foranstaltning, hvorved Ulemperne formindskes noget i de værste Tilfælde, men heller ikke mere.